

Uit een preek van Andreas van Creta († 1^e helft 8^e eeuw)*

In zijn liefde heeft God, de schepper van de wereld,
besloten een nieuwe werkelijkheid te vormen,
een wereld die mooi was en jong.
Daaruit zouden zonde en dood gebannen worden.
Het doopsel zou ons nieuw en goddelijk leven schenken.

Maar hoe deze overvloedige en onverwachte gave,
die alleen God ons kon geven, ons toegereikt?
Kon het beter dan door de verschijning van God in het vlees,
door zijn onderwerping aan de wetten van onze natuur,
door een leven in een nieuwe levensstaat,
gelijk aan de onze?

En hoe zou zo iets vervuld worden?
Moest het niet een zuivere en onbevleete maagd zijn,
die zich in dienst stelde van dit mysterieuze plan van God?
Werd deze maagd niet zwanger van het leven voor de eeuwigheid,
op een manier die alle natuurlijke wetten overschrijdt?

En waar zou men deze maagd anders vinden dan in deze vrouw,
enig onder alle vrouwen,
door de schepper van de wereld uitverkoren vóór alle geslachten?

Ja, Maria is moeder van God, een hemelse naam.
Haar schoot schonk het leven aan het mensgeworden Woord.
God zelf had zich een heilige woonplaats bereid in haar schoot.
Om het verleden te niet te doen,
bracht onze verlosser ons
een nieuwe geboorte en een nieuwe schepping.
En zoals Hij in het paradijs
uit pure en ongerepte aarde slijk had genomen
om de eerste Adam te vormen,
zo nam Hij bij zijn menswording,
een andere aarde,
de zuivere en ongerepte Maagd,
de uitverkorene van alle schepselen.

In haar schiep Hij een nieuwe mens.

* ANDREAS VAN CRETA, Sermo I voor de Geboorte van de Moeder Gods. PG 97, 811 en 814
in: In Dienst van het Woord, dl 7 Marialezingen, blz 10- 11.